

În al doilea rând, Consiliul consideră că Tribunalul ar fi comis o eroare de drept apreciind că unul dintre motivele reținute pentru a justifica impunerea de măsuri restrictive împotriva Kala Naft nu era suficient pentru a îndeplini obligația de motivare și că Consiliul avea obligația de a aduce elemente de probă pentru susținerea unui alt asemenea motiv. Consiliul susține, de asemenea, că Tribunalul ar fi comis o eroare de drept considerând că elementul de motivare potrivit căruia societatea Kala Naft comercializează echipamente pentru sectorul petrolului și al gazelor care pot fi utilizate în programul nuclear iranian nu poate fi considerat în sensul că „susține” proliferarea nucleară, fără a pune acest element în legătură cu alte elemente de motivare.

Acțiune introdusă la 25 iulie 2012 — Comisia Europeană/Republica Italiană

(Cauza C-353/12)

(2012/C 287/54)

Limba de procedură: italiana

Părțile

Reclamantă: Comisia Europeană (reprezențanți: S. Thomas, D. Grespan și B. Stromsky, agenți)

Pârâtă: Republica Italiană

Concluziile reclamantei

— Prin faptul că nu a adoptat, în termenele prevăzute, toate prevederile necesare pentru recuperarea ajutorului de stat considerat ilegal și incompatibil cu piața internă prin Decizia C(2009) 8123 a Comisiei din 28 octombrie 2009 privind ajutorul de stat C 59/2007 (ex N 127/2006 și NN 13/2006), acordat de Italia în favoarea Ixfin SpA (notificat la 29 octombrie 2009 și publicat în JO L 167, p. 39), Republica Italiană nu și-a îndeplinit obligațiile întemeiate pe articolele 2, 3 și 4 din decizia menționată și pe Tratatul FUE;

— obligarea pârâtei la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

Acțiunea Comisiei are ca obiect neîndeplinirea de către Republica Italiană a deciziei Comisiei privind ajutorul de stat sub formă de garanție acordat de Ministerul Dezvoltării Economice pentru un împrumut contractat de Ixfin de la Banca Apulia SpA.

Comisia observă că Italia ar fi trebuit să asigure executarea obligației de recuperare a ajutorului până la 1 mai 2010 și, în plus, ar fi trebuit să informeze Comisia până la 29 decembrie 2009 în legătură cu măsurile adoptate pentru aplicarea deciziei menționate.

La data introducerii prezentei acțiuni, pârâta nu adoptase încă toate măsurile necesare pentru îndeplinirea obligațiilor amintite.

Recurs introdus la 27 iulie 2012 de Harald Wohlfahrt împotriva Hotărârii Tribunalului (Camera a cincea) din 16 mai 2012 în cauza T-580/10, Harald Wohlfahrt/Oficiul pentru Armonizare în cadrul Pieței Interne (mărci, desene și modele industriale)

(Cauza C-357/12 P)

(2012/C 287/55)

Limba de procedură: germana

Părțile

Recurent: Harald Wohlfahrt (reprezențanți: M. Loschelder și V. Schoene, avocați)

Cealaltă parte în proces: Oficiul pentru Armonizare în cadrul Pieței Interne (mărci, desene și modele industriale), denumit în continuare OAPI, Ferrero SpA

Concluziile recurentului

— anularea Hotărârii Tribunalului (Camera a cincea) din 16 mai 2012 pronunțate în cauza T-580/10 și admiterea pretențiilor formulate de reclamant la Tribunal, reproduse la pagina 4 din hotărâre,

— obligarea OAPI la plata cheltuielilor necesare efectuate în cauză.

Motivele și principalele argumente

OAPI și Tribunalul au respins înregistrarea mărcii „Kindertraum” solicitate de reclamant, care are în prezent calitatea de recurent, pentru produse din clasele 16 și 28, pentru că s-a formulat opoziție de către intervenienta în susținerea pârâtului, titulară a mărcii anterioare verbale italiene „kinder” pentru, printre altele, produse din aceste clase.

Recurentul invocă trei motive de recurs:

Primul motiv de recurs: încălcarea articolului 42 alineatul (2) din Regulamentul nr. 207/2009 (1)

Tribunalul a apreciat că nu este cert dacă marca invocată în opoziție, care era înregistrată deja de 8 ani, făcea sau nu făcea obiectul unei utilizări la data pronunțării deciziei diviziei de opoziție. Potrivit articolului 42 alineatul (3) coroborat cu articolul 42 alineatul (2) din Regulamentul nr. 207/2009, trebuie să se facă dovada utilizării mărcii invocate în opoziție numai dacă a fost înregistrată în decursul a cinci ani ce precedă publicarea cererii de înregistrare a mărcii comunitare. Recurentul deduce din această formulare că există o contradicție în ceea ce privește scopul urmărit prin obligația de utilizare a unei mărci care trebuie să asigure că, la expirarea termenului de 5 ani, nu